

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Кюстендил, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
като разгледа докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500004 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано по въззивна жалба с вх.№4553/03.12.2021г., подадена от ИЛ. Й. Г., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.Я., общ.Д., обл.К., ул.,***** с адрес за получаване на призовки и съобщения: гр.С., бул.,***** ***** ет.М., ателие *****, Адвокатско дружество „*****“, против решение №145 от 15.10.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№1390/2021г. по описа на същия съд.

Постановеният от РС-Дупница съдебен акт се обжалва, както следва: в частта, в която ИЛ. Й. Г. е осъдена да заплати на „*****“ ООД сума в размер на ***** лева, представляваща възнаграждение за извършени товаро-разтоварни услуги за времето, през което трима работници са пътували от гр.П. до гр.С., съставляваща част от общо присъдената сума в размер на ***** лева - дължимо възнаграждение по договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г., както и в частта, с която е оставено без уважение насрещно възражение по чл.298 ал.4 от ГПК във вр. с чл.45 от ЗЗД на ИЛ. Й. Г. срещу „*****“ ООД, с ЕИК ***** за прихващане на сума в размер на ***** лева, представляваща имуществени вреди - претърпени загуби за повреден *****, които са пряка и непосредствена последица от некачествено изпълнение на задължението на дружеството с претендираното от „*****“ ООД вземане за заплащане на дължимо възнаграждение по договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г.

Въззивницата счита решението в обжалваните части за неправилно, поради неговата необоснованост, постановяването му в противоречие с материалните разпоредби и съдопроизводствените правила. Оспорва като необосновано заключението на решаващия

съд, че отправените от нея – като ответница по иска, претенции за некачествено и неточно изпълнение на възложената работа по сключения между страните договор за услуга, с последица намаляване на дължимото възнаграждение с размера на причинените й неимуществени вреди, са недоказани. В тази насока се позовава на показанията на свидетеля С., установяващи, че в процеса на разглобяване, работниците на ищцовото дружество са повредили ***** на ответницата. Така изложените констатации на свидетеля се потвърждавали от приложените по делото писмени доказателства за последващата продажба на тази движима вещ на значително по-ниска цена от закупената. Акцентираща, че погрешно районният съд е формирал извод, че причинените имуществени щети по мебелите не били в резултат от дейността по тяхното разглобяване и доколкото по делото не било установено, че при транспортирането на вещите били нанесени повреди по същите, е отхвърлил възражението на ответницата като недоказано. Оспорва се правилността и на заключението на съда, че възложителят по договора дължи възнаграждение за времето, през което са пътували работниците на „*****“ ООД от гр.П. до гр.С., съобразно договореното почасово заплащане за извършване на демонтажните и товаро – разтоварителните работи. В тази насока пояснява, че цената на договорената транспортна услуга била твърда и в същата не влизали разходи за пътуването на работниците до мястото на разтоварване. Приема, че уважената от съда претенция за заплащане на това възнаграждение, противоречи на разпоредбата на чл.27 ал.2 от ЗЗП, съгласно която договорената цена на услугата включва ДДС и всички други данъци и такси, дължими от потребителя, както и цената на всички стоки и услуги, които трябва да бъдат заплатени допълнително от потребителя. Въззивницата визира нарушение на разпоредбата на чл.154 от ГПК, приемайки, че доколкото в тежест на ищеца било да докаже точния размер на претендираното от него възнаграждение, в т.ч. евентуално постигнатата договореност възложителят да заплати за извършване на товаро – разтоварни услуги и по времето на транспортиране на вещите, то същата с оглед събрания в производството доказателствен материал, останала недоказана. Незаконосъобразността на постановения от районния съд съдебен акт произтичала и от допуснатото от съда съществено нарушение на разпоредбата на чл.236 ал.2 от ГПК, доколкото последният не се бил произнесъл по всички изложени от ответницата възражения. Липсвало произнасяне по възраженията относно правомерността и относимостта на приложената от ищцовото дружество фактура за дължимо плащане в частта, относно момента на настъпване на данъчното събитие. В тази насока се позовава на разпоредбите на чл.113 ал.4 вр. чл.25 ал.2 от ЗДДС. На плоскостта на изложеното, въззивницата оспорва процесната фактура, считайки същата за неправомерна и неотнормируема към правния спор.

По същество се поддържа искане за отмяна на решението на РС- Дупница в обжалваните части, с последица постановяване на решение, по силата на което да бъдат отхвърлени исковите претенции над сумите, за които ответницата е направила още в отговора на иска изрично признание. Претендира присъждане в пълен размер на сторените пред двете съдебни инстанции деловодни разноски.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК насрещната страна – „*****“ ООД, чрез пълномощника адв.И.С., е депозирал отговор по въззивната жалба. Оспорва нейната основателност и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Приема, че районният съд в хода на процеса е установил всички фактически обстоятелства, подложил ги е на задълбочено изследване и въз основа на тях е формирал правилен извод относно спорното материално право. Претендира деловодни разноски за въззивната инстанция. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалният представител на въззивницата.

ОС-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото и горепосочените въззивна жалба и отговор, прие, че въззивната жалба е допустима, като подадена в срок, от страна, която има право на жалба и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт.

Съдът, след като прецени доводите и възраженията на страните и съобрази събраните в производството пред първоинстанционния съд доказателства (във въззивната инстанция такива не са приобщавани), приема за установено следното:

Не е спорно по делото, че между страните е бил сключен устен договор, по силата на който Ил.Г. е възложила, а „*****“ ООД се е съгласило на датата 29.08.2020г. да извърши услуги по демонтаж на обзавеждане, находящо се в жилищен имот в гр.П., товарене, транспортиране на същото и разтоварване в апартамент в гр.С.. Не е спорно, че изпълнителят „*****“ ООД се е съгласил да извърши въпросните дейности срещу заплащане, както следва: за извършване на товаро-разтоварните услуги по ***** за първия човекочас и по ***** на човек за всеки следващ час; за транспорт на вещите от гр.П. до гр.С. – ***** лева и за опаковъчни материали – ***** за ролка стреч фолио и ***** лева за метър бабъл фолио.

Установено е, че дейностите по демонтаж, товарене, транспортиране и разтоварване на вещите са извършени от служители на дружеството-изпълнител, както и, че транспортирането от гр.П. до гр.С. е отнело около 3 часа и са пътували трима работници.

Не е спорно, че Г. не е извършила плащане по договора.

Според показанията на свидетеля Т.С., една от вещите, които е следвало да се демонтират и превозят е бил абсолютно нов, монтиран преди 5 дни ***** , който, според свидетеля, е бил повреден при демонтажа, поради невнимание и недостатъчен брой работници – страниците паднали от собствената си тежест заедно с механизма и се счупили. Това, според С. наложило *****а да се продаде на цена от 80 лева на лице, което заявило, че може да си го поправи.

Свидетелят А.К., който към онзи момент е бил служител в дружеството и е взел участие в част от извършените по договора дейности, не си спомня вещите да са включвали ***** , нито възложителите да са или недоволни, тъй като при приключване на работата ги почерпили с бонбони.

Представен е документ за закупен от Ил.Г. ***** , модел „***** ****“, дъб от „*****“ ЕООД на датата 10.07.2018г. за сума в размер на ***** лева, както и договор за продажба на идентична вещ от Г. на лице С.Д.Ц. на дата 11.09.2020г. за сума в размер на ***** лева.

С обжалваното решение ДнРС е осъдил Г. да заплати на „*****“ ООД сума в размер на ***** лева с включен ДДС, представляваща стойност на дължимото възнаграждение по сключения между страните неформален договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г., от които: ***** лева с ДДС – товаро-разтоварни услуги, *****.00 лева с ДДС – транспортни услуги и ***** лева с ДДС- за опаковъчни материали, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска до окончателното изплащане, като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от ***** лева е отхвърлил иска като неоснователен. Съдът е оставил без уважение своевременно направеното в производството възражение за прихващане, заявено от И.Г. срещу „*****“ ООД за прихващане от дължимото по договора плащане на сума в размер на ***** лева, представляваща равностойността на претърпени от нея имуществени вреди – претърпени загуби от повреден ***** , които са пряка и непосредствена последица от некачествено изпълнение на задължението на дружеството.

Решението е влязло в сила с изключение на частите, в които е обжалвано, а именно - в частта, в която ИЛ. Й. Г. е осъдена да заплати на „*****“ ООД сума в размер на ***** лева, представляваща възнаграждение за извършени товаро-разтоварни услуги за времето, през което трима работници са пътували от гр.П. до гр.С., съставляваща част от общо присъдената сума в размер на ***** лева - дължимо възнаграждение по договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г., както и в частта, с която

е оставено без уважение насрещното възражение за прихващане.

Относно въпросите, представляващи интерес за въззивното обжалване, ДнРС е посочил, че по делото е било установено, чрез показанията на свидетелите, че от гр.П. до гр.С. са пътували трима работници в рамките на три часа – от 14.30 до 17.30 часа, което прави общо 9 човеко/часа труд, които съгласно уговореното между страните също следва да бъдат заплатени, а възнаграждението възлиза на ***** лева. По отношение на възражението за прихващане районният съд е приел, че същото е с правна квалификация по чл.298 ал.4 във вр. с чл.45 от ЗЗД и е неоснователно, поради обстоятелството, че по делото не било доказано твърденият от Г. да е повреден ***** да е този, по отношение на който са представени приемо-предавателен протокол от „*****“ ЕООД и договор за покупко-продажба за сума от ***** лева. Ъщо така, според съда, данни за повреда на ***** се съдържат само в показанията на свидетеля С., който е окачествен като пряко заинтересован от изхода на делото, като се изтъква и обстоятелството, че свидетелят К. е отрекъл да му е известен подобен факт.

Преценявайки установените по делото факти, настоящият състав на ОС-Кюстендил, намира от правна страна следното:

1. Относно валидността и допустимостта на първоинстанционното решение:

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му в обжалваните части, в резултат на която проверка намира, че решението на РС-Дупница е валидно и допустимо.

2. Относно правилността на решението:

Според съда, решението в обжалваните части е правилно и, като такова следва да бъде потвърдено. Настоящият състав споделя изцяло изводите на РС-Дупница относно дължимостта на сумата от ***** лева, представляваща възнаграждение на трима служители за времето на транспортиране от гр.П. до гр.С. – по ***** лева на час за всеки, както и относно недоказаността на насрещно заявеното възражение за прихващане, поради което на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

По възраженията в жалбата трябва да се отбележи следното:

Доказано е сключването на договора между страните и постигането на уговорка за цена на един човеко/час – по ***** за първия час и по ***** за всеки следващ. Договорът е имал за предмет поемането на задължение от страна на дружеството, срещу заплащане, дължимо от възложителя, чрез свои служители да извърши дейностите по демонтаж и товаро-разтоварни работи, включително чрез натоварване на вещите от адрес в гр.П. и разтоварването им на адрес в гр.С.. За да бъде даден отговор на въпроса дали уговорката за заплащане на възнаграждение включва и времето, през което е бил осъществен превоз на товара до гр.С., при липса на изрична клауза за това, следва да се извърши тълкуване, при което да се търси смисъла на действителната обща воля на страните, съгласно чл.20 от ЗЗД. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на същия, обичаите в практиката и добросъвестността. При извършване на въпросното тълкуване, въззивният съд достига до извода, до който е достигнал и първостепенния съд, а именно – че общата воля на страните е била да се уговори размер на възнаграждението, дължимо на един работник за времето, през което същият е бил ангажиран с изпълнение на задължения, възложени му от изпълнителя по договора. Няма как работниците да извършат дейността по разтоварване в гр.С. без да пропътуват разстоянието до там и именно обичаите в практиката и добросъвестността изискват това време да бъде заплатено, тъй като тези работници, макар да не изпълняват същинска товаро-разтоварна дейност, са ангажирани с изпълнението на

договора. Общият смисъл и идея на уговорката за дължимо възнаграждение на един човек за един час е да се обхване целия времеви период – от началото на изпълнението на дейността до приключването ѝ. В този смисъл, съдът не споделя оплакването за недоказаност дължимостта на процесното възнаграждение

Оплакването в жалбата, че подобно заплащане не е дължимо, тъй като е включено в уговорената цена за превоз, не може да бъде споделено, тъй като тази уговорка има самостоятелен характер, същата е с предмет транспортна услуга с превоз на изпълнителя и възнаграждението за тази услуга няма как да включва възнаграждение и на работниците, които следва да извършат разтоварване, за времето на извършване на превоза. В този смисъл, въззивницата неуместно е поставила въпроса за спазването на чл.27 ал.2 от ЗЗП, тъй като уговорката за заплащане на възнаграждение за един човек/час има самостоятелен, отделен характер и не представлява компонент от цената на транспортната услуга.

Напълно се споделят доводите на районния съд, обосноваващи неоснователността на възражението за прихващане, предполагащо установяване наличието на вреда от естеството на претърпяна имуществена загуба. Съображенията могат да бъдат доразвити с посочването, че по делото не е установено по несъмнен начин какво е естеството на щетата. Не е установен и евентуалният ѝ размер. Дори да са повредени механизмите и страниците на *****а ответницата не е установила тази повреда какъв имуществен израз има, какви средства биха били необходими за отстраняването ѝ. Това на каква цена е продадена вещта при действащата свобода на договаряне не може да бъде измерител за стойността на вредата. Липсват доказателства за твърдението в жалбата, че в резултат на повредата *****ът е станало невъзможно да бъде отново монтиран и използван.

Що се отнася до оплакванията в жалбата, свързани с издадената фактура, въззивният съд намира, че същите нямат отношение към същината на спора и това е причината, поради която и районният съд не е обсъждал възраженията на ответницата в тази посока. Въпросът дали е издадена фактура и кога е издадена няма пряко отношение към спорните въпроси, тъй като плащане се дължи не защото има издадена фактура, а по силата на сключения договор. Всички оплаквания за спазване или неспазване на ЗДДС, за облагаеми доставки, за момент на настъпване на данъчно събитие и прочее са ирелевантни за правния спор на плоскостта, на която същият се е развил и е бил разгледан.

По изложените съображения, въззивната жалба се явява неоснователна, а решението в атакуваната му част е правилно и следва да се потвърди.

3. Относно разноските:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на въззивницата не се следват разноски и сторените такива остават за нейна сметка.

Въззиваемото дружество е претендирало присъждането на разноски, но не е доказало да е сторило такива, поради което и не му се следват.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №145 от 15.10.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№1390/2021г. по описа на същия съд, **в частта**, в която ИЛ. Й. Г., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.Я., общ.Д., обл.К., ул., ***** е осъдена да заплати на „*****“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.П., ул., ***** сума в размер на ***** лева, представляваща възнаграждение за извършени товаро-разтоварни услуги за времето, през което трима работници са пътували от гр.П. до гр.С., съставляваща част от общо

присъдената сума в размер на ***** лева - дължимо възнаграждение по договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г., както и **в частта**, с която е оставено без уважение насрещно възражение по чл.298 ал.4 от ГПК във вр. с чл.45 от ЗЗД на ИЛ. Й. Г. срещу „*****“ ООД, с ЕИК ***** за прихващане на сума в размер на ***** лева, представляваща имуществени вреди - претърпени загуби за повреден *****, които са пряка и непосредствена последица от некачествено изпълнение на задължението на дружеството с претендираното от „*****“ ООД вземане за заплащане на дължимо възнаграждение по договор за товаро-разтоварна и транспортна услуга от 29.08.2020г.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____